

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
BAY OF SIGHS

Copyright © 2016 by Nora Roberts

First published by Berkley

Translation rights arranged by Writer's House, LLC. New York

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03503-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Anika

Prevela Zvezdana Šelmić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

*Mojim unucima,
mojoj magiji i čudima*

*Moje srce je ptica pevica
Sa gnezdnom u krošnji svodova;
Moje je srce drvo jabukovo,
Sa granama punim plodova.*

KRISTINA ROSETI

Sreća prati hrabre.

TERENCIJE

PROLOG

Ova se priča prenosila s kolena na koleno, u pesmi i u prozi, sve dok je vreme nije zaogrnilo mitom i legendom. Ali neki su verovali, zato što legende donose utehu.

A neki su znali da je priča istinita.

Da su u neko drugo vreme, u kraljevstvu starom poput mora, tri boginje stvorile tri zvezde u čast nove kraljice. Zvezdu vatre, Zvezdu vode i Zvezdu leda, postavljene da sijaju nad svim svetovima, skovane i ojačane željama za snažno srce, snažan um, snažan duh.

Te tri boginje meseca bile su čuvarke svetova, nadgledale su bogove, polubogove, smrtne i besmrtne. Iako su bića svetla, razumele su rat i smrt, krv i bitke.

Postojala je još jedna boginja, mračna, čija je velika žudnja, neutaživa pohlepa unakazila njeno srce do tame. Nereza, majka laži, proklela je zvezde iako ih je želela za sebe. U noći kada su nastale, dok su letele u nebo, iskoristila je svoju moć i omađijala ih. Jednoga dana, zbog njene kletve, zvezde će pasti sa svoje blistave putanje oko meseca.

Kada se domogne sve tri, kada prisvoji njihovu moć, mesec će nestati, svetlost će se ugasiti i ona će vladati tamom.

Zato su tri boginje – svevideća Selena, blaga Luna, ratnica Arijanrod – ujedinile svoju magiju da zaštite zvezde.

Ali tako nešto zahteva hrabrost i žrtvu, i eone nade.

Zvezde će pasti; nisu mogle da izbegnu tu sudbinu, ali pašće u potaji i ostaće skrivene dok ne dođe vreme, u drugom carstvu, kada će se oni koji od njih potiču ujediniti u potrazi da nađu i spasu zvezde.

Šest čuvara koji će rizikovati sve kako bi sačuvali zvezde od Nerezinih zlih ruku.

Da bi spasli svetlost i sve svetove, njih šestoro će se ujediniti, uložiće sve što jesu u pohod i u bitku.

Sad se njih šestoro iz dalekih zemalja okupilo i zbližilo. Našli su odanost jedni u drugima, prolili su tuđu krv i dali svoju da bi našli prvu zvezdu, kako bi se boginje ponovo srele.

Na beloj obali na kojoj su zvezde rođene u radosti i nadi, boginje su se okupile pod mesecom, punim i ledenobelim na noćnom nebu.

„Nadjačali su Nerezu.“ Luna je uhvatila obe sestre za ruke. „Našli su Zvezdu vatre i sklonili je van Nerezinog domašaja.“

„Sakrili su je“, ispravila ju je Arijanrod. „I to mudro, ali nijedna zvezda nije izvan njenog domašaja sve dok se ne nađu ponovo na svom mestu.“

„Pobedili su je“, tvrdila je Luna.

„Da, za sada. Hrabro su se borili, sve su rizikovali u toj borbi, sve su dali da ostvare cilj. Ipak...“

Pogledala je u Selenu, koja je klimnula glavom. „Vidim još krvi, još borbe, još straha. Čekaju ih napor i tama, i užasan bol, strašna smrt može stići u trenutku i trajati u večnosti.“

„Oni se neće predati“, rekla je Luna. „Znam da neće.“

„Dokazali su svoju hrabrost. Hrabrost je veća kada se ispod nje krije strah. Ja ne sumnjam u njih, sestro.“ Arijanrod je pogledala u mesec, ka mestu gde su dugo kružile tri blistave zvezde. „Ali ne sumnjam ni u Nerezine glad i gnev. Ona će ih loviti, i napadaće ih iznova i iznova.“

„I povešće još nekog sa sobom, nekog smrtnika.“ Selena je gledala ka moru nalik na crno staklo i videla senke onog što bi moglo biti. „Čija glad je ravna njenoj. Ubijao je i ubijaće ponovo, i to za nagrade mnogo manje nego što su Zvezde sudbine. On je otrov u vinu, sečivo u pruženoj ruci, škljocanje zuba iza osmeha. A u Nerezinim rukama biće oružje, oštro i brzo.“

„Moramo im pomoći. Slažemo se da su se dokazali“, primetila je Luna. „Mora nam biti dozvoljeno da pomognemo.“

„Znaš da ne smemo“, podsetila ju je Selena. „Svaka odluka mora biti doneta bez našeg uticaja. Učinile smo sve što možemo, za sada.“

„Egli nije njihova kraljica.“

Anika

„Bez Egli, bez ovog mesta, bez meseca i nas koji ga poštujemo, njihov svet neće postojati. Njihova sudbina, i naša, u njihovim je rukama.“

„Oni su kao mi.“ Arijanrod je jače stegla Lunu za ruku. „Nisu bogovi, ali su više od smrtnika, i svako ima svoj dar. Boriće se.“

„I umeće da misle i da osećaju, i znaće koliko je bitka važna.“ Selena je uzdahnula. „I voleće. Um, srce, duh, baš kao i mač i zub, pa čak i magija – dobro su naoružani.“

„Verujemo da jesu.“ Okružena sestrama, Luna je podigla lice ka mesecu. „Neka naše poverenje bude njihov štit. Mi smo čuvari svetova, a oni su čuvari zvezda. Oni su nada.“

„I srčani su“, dodala je Arijanrod.

„I lukavi su. Eno.“ Selena se nasmešila i podigla ruku, pokazujući kovitlac boje preko neba. „Prolaze kraj nas, kroz naš svet, i hitaju ka sledećem. U drugu zemlju, ka drugoj zvezdi.“

„I neka svi bogovi svetlosti budu sa njima“, dodala je Luna tiho.

PRVO POGLAVLJE

Za trenutak, koliko da se mahne krilima, Anika je osetila miris mora i čula glasove stopljene u pesmi. Onda je to nestalo, sve se pretvorilo u kovitlac unutar kovitlaca boje i brzine, ali ispunilo joj je srce ljubavlju.

Potom je začula uzdah i odjek uzdaha, drugačiju vrstu muzike. Gor-ko-slatku. A to ju je pročistilo poput suza.

Padala je, srca ispunjenog tugom i radošću. Tumbala se, vrtela, vrtoglavo padala u jurnjavi bez daha koja je svemu dodala nehajno uzbude-nje i trenutak panike.

Još hiljadu zamaha krila, i još hiljadu, uz moćni vetar, uza zid od zvuka. U tami su zatreperile boje kad se prizemljila, tako naglo da je ostala bez daha.

Za trenutak se uplašila da su stigli u neku duboku, mračnu pećinu u kojoj gamižu pauci, ili i gore, mnogo gore, gde Nereza čeka da ih napadne.

Onda joj se vid razbistrio. Razbrala je senke, prepoznala je mesečinu, osetila je čvrsto telo ispod sebe, ruke kako je čvrsto grle. Prepoznala je taj oblik, taj miris, i poželega je da nikad ne prestane, bila tu Nereza ili ne.

Bilo je prvo čudo, prekrasno čudo da oseća njegovo srce kako kuca, brzo i snažno, tik uz njeno.

Onda se on malo pomerio i osetila je njegovu šaku kako se pomera, gladi joj kosu. Druga joj je isto tako gladila zadnjicu.

Čvršće se privila uz njega.

„Hm.“ Obe šake su se premostile na njena ramena, ali glas je ostao dovoljno blizu njenog srca da oseti golicanje. „Jesi li dobro? Da li si povređena? Jeste li svi dobro?“

Setila se prijatelja – nije ih baš zaboravila, to nikad. Ali još nikada nije ležala na muškarcu – na Sojeru – i to joj se veoma, veoma dopalo.

Čula je stenjanje, uzdahe, prigušene psovke. Dojl je, vrlo blizu i iznervirano, jasno rekao: „Jebem li ga.“ Međutim, znala je da to nije poziv na parenje, već neka vrsta kletve.

Dojl je nije brinuo. On je, uostalom, besmrtn.

„Javite se.“ Bio je to Bran, neki metar dalje. „Da li smo svi stigli? Imam Sašu. Rajli?“

„Kakva vožnja!“

Anika je čula udar i pretpostavila je da je to Dojl odgurnuo Rajli i njeno koleno u stranu – jer ono što muškarci imaju između nogu, to je dosad naučila, nije samo igračka koja poskakuje već i njihovo najosetljivije mesto.

„Ja sam ovde!“ doviknula je i rešila da proba da se malo promeškolji uz Sojerovo najosetljivije mesto. „Jesmo li pali sa neba?“

„Nije daleko od istine!“ Sojer se nakašljao i, na Anikino razočaranje, pomerio se i seo. „Nisam uspeo da usporim. Još nikad nisam vodio šestoro ljudi ovoliko daleko. Izgleda da nisam dobro procenio.“

„Svi smo ovde, i to je najvažnije“, zaključio je Bran. „E sad, jesmo li tamo gde smo želeli da budemo?“

„Nalazimo se u zgradi“, javila se Saša. „Vidim prozore i mesečinu kroz njih. Gde god da smo, još je noć.“

„Nadajmo se da su Sojer i njegov kompas za vreme i prostor uspeli da nas donesu tamo gde želimo. Hajde da saznamo.“

Rajli je ustala. Naučnik, arheolog. Anika je prevrtala te dve reči po glavi jer u njenom narodu, među sirenama, nema ničeg sličnog. Nemaju ni likantrope, setila se, dakle, u Anikinom svetu ne postoji niko ni nalik na Rajli.

Doktor Rajli Gvin – čvrstog, zbijenog tela, sa šeširom širokog oboda, koji joj je nekako ostao na glavi – išla je ka prozoru.

„Vidim vodu, ali pogled nije kao iz vile na Krfu – na većoj smo visini. Uzan i strm put. Stepenište koje vodi do njega. Prilično sam sigurna da je ovo ostrvo Kapri i da je ovo vila. Pravo u centar, Sojere. Svaka čast putniku i njegovom magijskom kompasu.“

„Hvala.“ Sojer je ustao, malo je oklevao, a onda je pružio Aniki ruku da joj pomogne da ustane. Prihvatila ju je, iako su joj noge bile snažne i spretne.

„Da vidimo mogu li da nađem svetlo“, nastavila je Rajli.

„Tu mogu da pomognem.“

Bran je takođe ustao, grleći Sašu, i sad je pružio ruku. Kugla svetlosti mu se pojavila na dlanu i obasjala sobu.

Pogled na prijatelje ispunio joj je srce kao što bi učinila pesma. Saša, vidovnjak, sa kosom boje sunca i očima boje neba, i Bran, čarobnjak, neopisivo lep ovako osvetljen sopstvenom magijom. I Rajli, sa rukom na dršci pištolja u futrolu – spremna na sve – čije su oči boje starog zlata gledale svuda istovremeno dok je Dojl, ratnik od glave do pete, stajao držeći iskukan mač.

I Sojer, uvek Sojer, sa putničkim kompasom u ruci.

Možda su izubijani i ranjeni od poslednje bitke, ali bezbedni su i na okupu.

„Je li ovo sad naš dom?“, upitala je. „Veoma je lepo.“

„Ako nas Sojer nije isporučio na pogrešnu adresu, rekla bih da je ovo novi štab.“ Ne skidajući ruku sa pištolja, Rajli je prišla prozoru.

Videli su se šareni jastučići na dugačkom krevetu – ne, ispravila se Anika, to je kauč. I fotelje i stočići sa lepim lampama. Pod je bio tvrd – to su svi utvrdili – i pokriven velikim pločama boje osunčanog peska.

Rajli je prišla jednoj lampi, pritisnula prekidač i magija elektriciteta ju je upalila.

„Čekajte da se orijentišem, da se uverim da smo na pravom mestu. Ne želimo posetu policije.“

„Tu su nam sve stvari – bar izgleda da su sve tu. I izgleda da su stvari imale mekše prizemljenje nego mi.“

Anika se osvrnula. Nije znala kako se zove prostor sa velikim vratima koja gledaju na more, sa lučnim prolazima ka drugim prostorima. Ali u sredini tog prostora nalazile su se njihove vreće i kutije.

Dojl je poluglasno opsovao i podigao motocikl na točkove.

„Morao sam prvo da prenesem stvari kako se ne bismo pomešali sa njima“, rekao je Sojer. „Na pravom smo mestu, Rajli, zar ne?“

„Opis odgovara“, mrmrljala je Rajli. „I lokacija. Trebalo bi da imamo veliki dnevni boravak sa staklenim vratima koja vode na... ah, evo ga.“

Upalilo se još svetala i pojavila se, baš kao što je Rajli rekla, velika soba sa nekoliko kaučeva i fotelja i mnogo lepih sitnica. Ali najbolje od svega bilo je veliko, široko staklo kroz koje su videli nebo i more.

Kad je Anika pohitala da otvori prozor, Rajli ju je zaustavila.

„Nemoj. Ne još. Postoji alarm. Imam šifru. Moramo ga isključiti pre nego što bilo šta otvorimo.“

„Evo kontrola“, pokazao je Sojer.

„Samo sekund.“ Rajli je iskopala iz džepa list papira. „Nisam htela da ga pamtim, za slučaj da mi se u putu pomute misli.“

„Prebacivanje ne utiče na mozak.“ Sojer se nasmešio i kucnuo po Rajlijoj glavi kao da ukucava šifru.

„Hajde, sad otvori, Anika.“

Poslušala je i izašla na prostranu terasu, gde su je dočekali noć i mesec, i miris svega toga, pun limuna i cveća.

„Divan je! Nikad ga nisam videla sa ovakve visine.“

„Znači da si ga ranije već videla?“, iznenadio se Sojer. „Kapri?“

„Videla sam ga sa mora. I ispod mora, gde su plave pećine, duboko more i kosti brodova koji su davno plovili. Ima i cveća!“ Pružila je ruku da dotakne latice cveća koje je bujalo u masivnim saksijama. „Ja ću da ga zalivam i negujem. To će biti moj posao.“

„Dogovoreno. Dobro, ovo je to mesto.“ Rajli se zadovoljno podbočila i klimnula glavom. „Još jednom, svaka čast, Sojere.“

„Ipak bi trebalo da sve obidemo.“ Bran je stajao kraj otvorenih vrata, gledajući nebo prodornim crnim očima.

Nereza je često dolazila odozgo.

„Napraviću dodatnu zaštitu oko kuće, kao dodatak uobičajenom alarmnom sistemu“, nastavio je. „Naneli smo joj bol i štetu, i ne verujem da će se dovoljno oporaviti da nas ponovo napadne već večeras, ako uopšte uspe da nas nađe. Ali svi ćemo bolje spavati ukoliko budemo imali i sloj magije povrh svega ostalog.“

„Podelite se.“ Dojl je vratio mač u kaniju i klimnuo glavom tako da mu se tamna kosa zanjihala oko oštrog, lepog lica. „Prođite kroz kuću, proverite da li je sve čisto i bezbedno.“

„Trebalo da imamo ove dve spavaće sobe i četiri na spratu, sa još jednim dnevnim boravkom. Kuća nije tako velika i raskošna kao vila i nećemo imati toliko prostora napolju.“

„I nema Apolona“, dodala je Anika.

„Da“, nasmešila se Rajli. „Stvarno će mi nedostajati taj pas. Ali imamo dovoljno mesta, i na dobrom je položaju. Idem da obiđem sprat.“

„Zapravo hoćeš da prva biraš sobu.“

Rajli se nasmešila Saši, a onda se namrštila. „Da li si dobro, Saša? Nešto si bleđa.“

„Samo glavobolja. Obična glavobolja“, odgovorila je kad su je svi pogledali. „Više ne pokušavam da se borim protiv vizija. Ali ovo je bio veoma dugačak dan.“

„Stvarno jeste.“ Bran ju je privukao sebi i šapnuo joj nešto, a ona se nasmešila i klimnula glavom. „Idemo i mi na sprat“, rekao je Bran i oboje su nestali.

„Vara! Nije pošteno da koristi magiju!“ Rajli je potrčala uz stepenice.

„Troje je gore, znači nas troje treba da obiđemo prizemlje. Ja ću radije spavati ovde“, rekao je Dojl i osvrnuo se oko sebe. „Bliže sam ulazu spolja.“

„Onda ćemo ti i ja biti dole“, odlučio je Sojer, na Anikino veliko razočaranje. „Bliže kuhinji i hrani. Da vidimo čega ima.“

Spavaće sobe su se nalazile jedna do druge. Nisu bile onako prostrane kao na Krfu, ali imale su lepe krevete i još lepši pogled kroz prozor.

„Može“, izjavio je Dojl.

„Može“, ponovio je Sojer pošto je otvorio vrata kupatila sa tušem.

Vrata su bila neobična – klizila su duž zida, a to se Aniki toliko dopalo da je morala i sama da ih otvori i zatvori, i uradila je to nekoliko puta, dok je Sojer nije uhvatio za ruku i poveo je dalje.

Našli su još jednu sobu sa nečim što je Sojer rekao da je bar, velikim televizorom na zidu (Anika je jako volela televiziju) i velikim zelenim stolom na kom su stajale kugle u raznim bojama.

Anika je pogladila zelenu površinu. „Ovo nije trava.“

„Filc“, objasnio je Sojer. „To ti je sto za bilijar – vrsta igre. Igraš li?“, upitao je Dojla.

„Kako čovek koji živi vekovima da ne ume da igra bilijar?“

„Ja sam živeo samo par decenija, ali dosta sam naučio. Moraćemo da odigramo partiju.“

Potom su našli toalet – ali u njemu nije bilo nijedne toalete – a zatim kuhinju i trpezariju. Odmah je primetila da je Sojer zadovoljan.

Lutao je kroz kuću. Visoko, vitko telo se kretalo, kako joj se činilo, kao da nikad nikud ne žuri. Prsti su joj brideli od želje da dotaknu tu kosu boje starog zlata, izbledelu od sunca, čupavu od vetra i od putovanja. A oči, sive poput mora pod prvim svetlom praskozorja, uvek bi je navele da uzdahne.

„Italijani se razumeju u kuvanje – i u jelo. Ovo je sjajno.“

Sada je već znala ponešto o kuvanju, čak je naučila i da spremi nekoliko jela, pa je prepoznala veliki šporet sa mnogo ringli i rernu za pečenje. U sredini se nalazilo ostrvo sa sudoperom, što joj se jako dopalo, a druga sudopera – veća – nalazila se pod prozorom.

Sojer je otvorio kutiju u kojoj se hrana hladi – da, frižider, setila se. „Lepo snabdeven. Rajli je na sve mislila. Pivo?“

„O, svakako“, odgovorio je Dojl.

„Ani?“

„Pivo mi se ne dopada. Ima li nešto drugo?“

„Ima voćnih sokova. I... čekaj...“, pokazao je policu. „Vino.“

„E, vino volim.“

„Onda si mirna.“ Izabrao je jednu flašu, dodao Dojlu pivo, uzeo jedno za sebe, a onda je otišao do sledećih vrata. „Ostava, takođe puna. Nemam primedbi.“

Otvarao je fioke dok nije našao alat za otvaranje vina. Vadičep – baš čudna reč.

„Ne znam za ostale, ali ja sam užasno gladan. Prebacivanje na toliku daljinu troši energiju.“

„Mogao bih da jedem“, složio se Dojl.

„Onda ću nešto da smučkam. Rajli je u pravu, Saša je bleđa. Treba da jedemo, pijemo, opustimo se.“

„Onda samo napred. Ja ću da pogledam napolje.“ Ne skidajući mač sa leđa, Dojl je prošao kroz još jedna široka staklena vrata.

„Mogu da pomognem oko spremanja hrane.“

„Zar ne želiš da izabereš sobu?“

„Želim da pomazem oko hrane.“ A najviše da budem kraj tebe, pomislila je.

„Dobro, hajde da ne komplikujemo. Brza pasta sa puterom i začinskim biljem. A imamo... da, imamo paradajz i mocarelu.“ Izvukao je sir iz frižidera i dodao Aniki paradajz iz činije na stolu. „Da li si zapamtila kako se ovo seče?“

„Da, umem lepo da sečem.“

„Iseci na kriške, a onda nađi tanjir ili tacnu.“ Raširio je ruke da joj pokaže veličinu.

Imao je veoma snažne ruke, ali su umele da budu i nežne. Anika je smatrala da je nežnost posebna vrsta snage.

„Poređaj ih tako da sir dođe preko paradajza“, objašnjavao je dalje, pa je morala dobro da pazi. „Poprskaj ih ovim maslinovim uljem.“ Stavio je na pult flašu.

„Poprskaj, to je kao kiša, ali sasvim malo.“

„Upravo tako. A onda ćeš uzeti ovo.“ Otišao je do prozorske daske, gde je stajalo nekoliko saksija, i odlomio grančicu sa lišćem. „To je bosiljak.“

„Sećam se. Daje ukus.“

„Da, Iseckaj ga i pobacaj preko svega, samelji malo bibera i paf.“

„Paf?“

„To znači da je gotovo“, objasnio je.

„Dobro, onda ću ti ga paf.“

Zadovoljno je uplela crnu kosu da joj ne pada oko lica. Dala se na posao dok je on punio lonac vodom i stavljao ga na ringlu, sipao joj vino, pio svoje pivo.

Volela je ove tihe trenutke sa njim i naučila je da uživa u tome. Biće još borbe; to je znala i prihvatala. Biće još bola. Prihvaćice i to. Ali sada je dobila poklon. Noge koje su joj omogućile da izađe iz mora na kopno, makar i nakratko. Prijatelje koji su dragoceniji od zlata. Cilj koji je njeno nasleđe i njena dužnost.

A najviše od svega – Sojera, kojeg je volela pre nego što je i znala da postoji.

„Sanjaš li, Sojere?“

„Šta?“ Zbunjeno ju je pogledao pošto je pronašao cediljku. „Pa da. Skoro svi sanjaju.“

„A da li sanjaš šta će biti kada obavimo svoju dužnost, kad nađemo sve tri zvezde? Kada Zvezde sudbine budu bezbedne od Nereze? Kada više ne bude borbe?“

„Teško je gledati toliko daleko kad smo sad usred svega. Ali da, razmišljam o tome.“

„Šta najviše želiš da ti se ispuni kad se ovo završi?“

„Ne znam. Ovo je suviše dugo deo mog života – potraga, a sad i borba.“

Ali zastao je za trenutak i zamislio se. Pomislila je da je i to – obraćanje pažnje – takođe snaga.

„Pa, mislim da bi bilo dovoljno da nas šestoro, svesni da smo uradili sve što treba, sednemo na toplu plažu i pogledamo uvis i vidimo ih. Da vidimo tri zvezde tamo gde treba da budu. Da znamo da smo mi to uradili. To je prilično veliki san.“

„A ne bogatstvo ili dug život?“ Kratko ga je pogledala. „Ili žena?“

„Kad bih protrljao čarobnu lampu, bio bih blesav da ne uzmem sve to.“ Malo je oklevao, pa je provukao prste kroz čupavu plavu kosu. „Ali prijatelji uz koje sam se borio i topla plaža? To bi bilo baš dobro. Uz hladno pivo, bilo bi savršeno.“

Htela je da pita još, ali utom se vratio Dojl.

Za tako visokog i mišićavog čoveka kretao se veoma lako i gipko.

„Nemamo prostor za obuku na otvorenom kao u Grčkoj, ali imamo mali voćnjak limuna koji možemo da koristimo i bićemo sasvim zaštićeni. Mada bi Bran možda mogao nešto da doda. Imamo baštu – manju nego u vili. I saksije sa začinskim biljem i paradajzom, odmah tu na terasi. Veliki sto za obedovanje tačno pod lepim venjakom. Pruža hladovinu, ali možda će nas gnjaviti pčele. I bazen.“

„Stvarno?“

„I to je sve manje nego na Krfu. Odmah pored otvorenog dvorišta, verovatno je baš zato posađeno drveće sa obe strane imanja. Radi privatnosti. Da li ti je svejedno u kojoj si sobi?“

„Da. Biraj ti.“

„Hoću. Idem da ostavim stvari.“

Čim je Dojl izašao, ušla je Rajli.